

dragne Gæld, saa vidt som hans Gifteej og Særeje rækker, men Hustruens Gifteej eller Særeje vil ikke berøres deraf, og saaledes er Manden altsaa ude af Stand til at ruinere sin Hustru ved en saadan Disposition saavel som ved andre Dispositioner.

Jeg skal ikke blande mig stærkt i den Diskussion, som nu er ført om borgerlig Vielse mellem forskellige Medlemmer og min ærede Kollega Kirkeministeren, for han vil muligvis selv tage Ordet og svare. Jeg vil blot gøre opmærksom paa det ejendommelige Forhold, at da det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) havde Ordet den 14. Maj, udtalte han sig ikke mod borgerlig Ægteskabsstiftelse. Han sagde: „Det er jo saa muligt, at man efter nogen Tids Forløb“ — altsaa naar man først har indført den fakultative Ordning — „vil vælge at gaa over til det mest konsekvente ogsaa i de andre Lande, nemlig at Staten faar sit, at vi faar tvungen borgerlig Ægteforening, og Kirken faar sit.“ Altsaa, det ærede Medlem fra Ringkøbing er egentlig af den Mening, at borgerlig Ægteforening er det bedste — saaledes opfatter jeg hans Udtalelse paa det paagældende Sted. Han mener blot, at Øjeblikket er ikke til det endnu, men det er højst ejendommeligt, at han ikke mener, at Øjeblikket er til det nu. Gentagne Gange i tidligere Aar, slet ikke for saa forfærdelig mange Aar siden, har Landstinget med Højre som det da førende Parti tilbudt Folketinget, i hvilket det ærede Medlem fra Ringkøbing den Gang var Fører for Flertallet og Minister, den fakultative Form for Ægteskabets Stiftelse, men Folketingets Flertal har, anført af det ærede Medlem fra Ringkøbing, nægtet at modtage denne Ordning. Nu staar Forholdet saaledes, at naar det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans Venner vil være med dertil, er der Flertal i begge Rigsdagens Ting for den Ordning, som Folketinget den Gang forlangte, og som, saa vidt jeg kan forstaa det ærede Medlem fra Ringkøbing, han endnu selv anser for at være den bedste. Hvad er det da, der bevæger det ærede Medlem fra Ringkøbing til nu at gaa imod den Ordning, som han kan faa, naar han blot vil have den, og som er den bedste? Ja, det vil jeg bede ærede Medlemmer tænke over.

Det ærede 5te Medlem for Sorø Amt (Johannes Lou) talte om, at man forøgede Skilsmisernes Antal. Det var i Forvejen alt for let at faa Skilsmisse her i Landet, nu skulde det gøres endnu lettere; og som

et Eksempel anførte han meget karakteristisk, at nu skulde det endogsaa være saaledes, at Sindssygdøm, der havde været i tre Aar, var Skilsmisessaarsag, hvorved han henviste til § 116. § 116 lyder saaledes: „Et Ægteskab bliver efter Paastand af den ene Ægtefælle at opløse ved Dom, naar den anden Ægtefælle lider af en saadan Sindssygdøm, at Fortsættelsen af Ægteskabet ikke bør fordres, og Sygdommen under Ægteskabet mindst har været i de sidste tre Aar, uden at der er rimelig Udsigt til varig Helbredelse.“ Nu er den bestaaende Ret den, at den raske Ægtefælle kan faa Skilsmisse fra en sindssyg Ægtefælle, naar der ikke er rimelig Udsigt til varig Helbredelse for den syge. Der føjes en yderligere Betingelse til ved dette Forslag, nemlig at Sygdommen uden rimelig Udsigt til varig Helbredelse skal have været i tre Aar. Man skærper altsaa Betingelserne for at faa Skilsmisse i dette Tilfælde. Man gør det langt vanskeligere at faa Skilsmisse i dette Tilfælde, men følger udtrykkelig en ny Betingelse til, hvilket aldeles ikke afholder det ærede 5te Medlem for Sorø Amt fra netop at fremdrage denne Paragraf som et Eksempel paa den umaadelige Letsindighed, hvormed man gør det lettere og lettere at faa Skilsmisse.

Det ærede 6te Medlem for Københavns Amt (Axel Møller), som er det ærede 5te Medlem for Sorø Amts Partifælle, lamenterede ogsaa over den lette Adgang til at faa Skilsmisse; men disse Lamentationer over den lette Adgang til at faa Skilsmisse er ganske værdiløse, naar man ikke fremfører et eneste Eksempel paa, at et Ægteskab er opløst, som burde have bestaaet, og det tror jeg nok, at man lader være med. Thi Forholdet er aldeles ikke det, at det er let at faa Skilsmisse, det er ganske overordentlig svært at faa Skilsmisse her i Landet, og der er ingen, som har med Administrationen af disse Sager at gøre, som ikke maa blive stærkt overbevist om, at det er til overordentlig stor Ulykke for mange Ægtefæller og deres Børn, at Adgangen til at faa Skilsmisse er saa svær, som den er, navnlig at der er saa urimelig lange Frister, i hvilke Ægtefællerne skal leve separeret „i Henseende til Bord og Seng“, som det hedder; det vil sige, at Ægteskabet i Virkeligheden er opløst, uden at nogen Skilsmisse er indtraadt. Man lader nok være med at fremføre Eksempler paa, at Ægteskaber er opløste, som ikke skulde have været opløste, derimod er det saamænd let at pege